

ПИРИНЪ

МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ ЛИСТЪ

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ — ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ НА УЛИЦА „ПРЪСЛАВЪ“ № 4 — СОФИЯ.

ТЕЛЕФОНЪ 1932.

АБОНАМЕНТЪ:

За България годишно 120 лв.
 „ полугодишно 65 лв.
 За странство 200 лв.
 За Америка 2 долара

На 20 ноември т. г. двама разбойници от същата банда, прѣблечени въ стражарски дрехи, нападнали къщата на Коле Данаиловъ от с. Горно-Трогерци, задигнали стопанина и го застрѣляли, за дѣто неговия братъ билъ въ Бърлявата чета.

Въ всички села е имало грабежи и вандалски оргии въ пиянство и гуля за смѣтна на селянитѣ.

2. Въ Малешевско.

Ето единъ новъ печаленъ поменникъ на сръбския тероръ въ с. Русиново, Малешевско — поменникъ на завлеченитѣ по сръбски затвори нещастници и бити до смъртъ селени:

Арестуванни:

- 1) Стоянъ Буровъ — (битъ до смъртъ)
- 2) Алекса Калпаковъ
- 3) Георги Калпаковъ } — братя.
- 4) Андонъ Калпаковъ
- 5) Стоянъ Калпаковъ, тѣхенъ братов.
- 6) Василъ Бошковаковъ
- 7) Алекса Буровъ
- 8) Иванъ Вакановъ
- 9) Григоръ Демировъ
- 10) Мито Бедуровъ
- 11) Илнатъ Кюсева
- 12) Василъ Кюсева
- 13) Алекса Кудуловъ
- 14) Давидко Чукаровъ
- 15) Наце Тушевъ
- 16) Ефтимъ Механски
- 17) Иванъ Чоклевъ
- 18) Василъ Аламезовъ

Бити:

- 1) Христо Вичковъ — бити тежко
- 2) Алекса Вичковъ
- 3) Сава П. Букова — бити по голо
- 4) Мария Букова
- 5) Алекса Чочковъ
- 6) Лисвета Алексова — негова жена
- 7) Диме Уисовъ — битъ тежко
- 8) Коста Зизайковъ
- 9) Йорданъ Зелниковъ
- 10) Серафимъ Зелниковъ
- 11) Алекса Зелниковъ
- 12) Ефтимъ Мадевъ
- 13) Давидко Г. Чукаровъ
- 14) Анета Лавидкова — негова жена
- 15) Ефремъ Тушевъ — битъ тежко.
- 16) Петъръ Дунчевъ
- 17) Миланъ Дунчевъ
- 18) Илмъ Пърчевъ
- 19) Пандо Тренчевъ
- 20) Зоца Механджийска
- 21) Ваца Механджийска
- 22) Ангелина Механджийска
- 23) Миле Лихаревъ
- 24) Тиме Ковачевъ
- 25) Лесо Мирчевъ
- 26) Андонъ Мирчевъ
- 27) Никола Майчевъ
- 28) Иванъ Мирчевъ
- 29) Ефремъ Кочановъ
- 30) Димко Гацаровъ
- 31) Само Кочковъ новъ
- 32) Арсо Мирчевъ
- 33) Георги Стоиленовъ
- 34) Георги Мадевъ
- 35) Арсо Мадевъ
- 36) Мара Цакарова
- 37) Ма оль Цоръ
- 38) Иванъ Калпаковъ
- 39) Наца Калпакова — (жена му)
- 40) Йорданъ Калпакова
- 41) София Монева
- 42) Ефтимъ Монева.

можеше още да се спаси. Но какъ и що можехме да спасимъ? Държавна е съществувала, защото се бѣ разложила. И фронта ни въ Тракия бѣ започналъ да рухва. Ние трѣбваше да се спасимъ и обрѣнахме цѣлото си внимание къмъ източна Тракия. За нещастие нейната съдба бѣ рѣшена. Изгубването на Мала Азия неизбѣжно водеше подиръ си изгубването на източна Тракия.

Турци-я, възгордѣна отъ нанесената побѣда, не искаше да се задоволи съ Тракия. Тя искаше военната ни флота, западна Тракия и гравидно обезщетение. Само послѣдното означаваше поробване на Гърция за единъ вѣкъ. Една стопанска изгубена Гърция би била играчка въ рѣцетъ на Турция и на всичкитѣ ни врагове. Тя не можеше вече да живѣе. Революционеритѣ бѣха изправени именно прѣвъ тѣзи мѣхотни и опасности и успѣха да постигнатъ неопостижимото. Тѣ успѣха да прѣустройтъ войската отъ нищо и да повърятъ напълно съдбата на отечеството на Венизелосъ. Така извоювахме Гърция съ граница на Марица. Тя може да живѣе и да благоденствува, стига да искатъ това всички гърци.

За да се спаси Гърция, трѣбваше да се накажатъ виновницитѣ за нещастieto и да се задоволи гърцката история, която щѣше да ни осъди въ морална тѣпота. Ако не бѣха постигнали революционеритѣ така, тѣ трѣбваше да се накажатъ жестоко. Историята щѣше да ги осъди за държавна измяна.

Албански поплакъ сръбчу Сърбия

Петиция на Албанското културно д-во „Джшира“ въ София. Прогонването на албанския елементъ отъ Косово

Албанското културно д-во „Джшира“ въ София е изпратило до Обществото на Народитѣ въ Женева едно оплакване противъ систематичното прогонване на албанския елементъ отъ Косово, Метохија и Санджака отъ страна на Сърбия.

Слѣднитѣ извадки отъ петицията даватъ на нещитъ читателю едно освѣтление около този въпросъ, които тежи и на Албания и на България и на Турция, но които е и страшно народно бѣдствие за албанското племе.

Напушането на бащинитѣ огнища отъ страна на стотици албански семейства не се дължи на опристането отъ тѣхна страна за турско поданство съгласно съ договора отъ 1913 год., а на това, че четирѣ на сръбската терористична организация „Черната Ржка“, сформироваха съ знанието и съдѣйствието на сръбската официална власт, подъ прѣдлогъ, че търсятъ нелегални организации, обикалятъ албанскитѣ села, където се отдаватъ на най-зѣвски изстѣпления.

Подъ разни прѣдлози тѣ избиватъ мижното население, посѣбватъ върху честята на женитѣ, ограбватъ всичко, каквото имъ попадне на ржка и въобще вършатъ всичко, за да направятъ невъзможно живѣенето на албанцитѣ въ прѣблѣнитѣ на Югославияската държавна. Официалната държавна власт, която, макаръ, че има всичката възможностъ, да спре изтѣпленята на тѣзи злодѣи, не само не имъ прѣчи, но напротивъ, тя имъ съдѣйствува. Съ това тя гони цѣлата да се винуи на албанското население, че мѣсто за него въ Югославия нѣма, че то непрѣкъпно трѣбва да напусне тази страна. По сѣхитѣ съображения сръбската официална власт отказва да признае на това компактно албанско население, живуще въ покрайнинитѣ на сръбско-албанската граница, неговата народност на албанци. Подъ общия терминъ мюсюлмани — който тѣ искатъ да смѣятъ съ турци — но който въ сжщности значи привържението на македонската религия, то подвежда всички изповѣдаващи тази религия и ги счита за турци. Именно на това се дължи, че албанцитѣ въ прѣблѣнитѣ на Югославия сѣ лишени отъ правото да иматъ свои училища, въ които да се учатъ и да пишатъ на своя матеренъ езикъ. По този начинъ албанцитѣ живущи въ тази страна се намиратъ униженитѣ въ своитѣ най-свети чувства.

Напускашитѣ Косовската област албански семейства не могатъ да опитиратъ и не сѣ опитирали за турско поданство, защото тѣ, като албанци, не само не бѣха желали да емигриратъ въ Турция, която е напълно чужда за тѣхъ, но тѣмъ е известно същевременно, че въ Турция тѣ нѣма и да бѣжатъ приети. Ако тѣ, слѣдъ като били заставени да напускатъ границитѣ на Югославия бѣха оставени свободни да си избиратъ страната, въ която тѣ да отидатъ, несъмнено тѣ биха прѣдпочели да отидатъ въ Албания при тѣхнитѣ сънародници. Обаче, сръбската власт, въ желанието си да се опре на договора отъ 1913 год., ги изпраща не въ Албания, а въ Турция.

Вѣкъмъ се завърнали отъ Русия; бѣше се завършилъ похода, благодая на който си осигурихме Тракия. Политиката на Венизелосъ бѣ започнала вече да дава своитѣ богати плодове; навредъ два, почести и величие. Великиятъ замисли на Венизелосъ бѣха осъществени. Цариградъ бѣше объетъ отъ свещенъ ентузиазмъ.

Тамъ бѣ вече Гърция; Турция бѣше паднала отъ чакъла и смязана и ние, завършващи се отъ Русия, не идвахме въ стра Гърция, а идвахме на малозасийска земя, дѣто еленизма празнуваше своето освобождение. Ужасно е като си помислишъ чѣвъ, че въ Мала Азия днесъ нѣма нищо гърчко. Ние я изгубихме, защото не я искахме. Ако гърцитѣ управници предпринеха малозасийски походъ, това сториха само, за да бѣде признатъ тѣхния кракъ. Ако бившия кракъ искаше Мала Азия, не трѣбваше той да доде, а веднажъ дошѣлъ, да му наложатъ да си отиде. Нѣщо повече, тѣ не само не сториха това, но нарекоха Мала Азия „колонию“, „аграренъ“, изоставиха фронта, като го лишиха отъ всички отлични бойни въ висшитѣ му кадри.

Тѣ дори изпратиха офицери за да пропагандиратъ идеята за изоставяне на фронта. Прѣстъпленieto съдържаше всички елементи на прѣдумишенство. Тѣ намѣриха прѣдлогъ, че не сме могли да се задържимъ въ Мала Азия, защото Севърския договоръ не е утвърденъ въ сжщности нищо. Това е члудица лъжа. Въ Мала Азия ние бѣхме повече сигурни, отколкото въ Македония. Венизелосъ бѣ артистъ, той разложи турската империя и прѣди да постави Гърция въ Мала Азия се погрижи да я осигури съ рѣдъ послѣдними крѣпоститѣ. Съ Франция и Англия въ Калиния, Сирия и Месопотамия, съ уредена арменска държавка и съ поровѣтелството на съюзницитѣ ни, съ гърчко Черно Море, съ Гърция съюзница на побѣдителитѣ; по силата на чл. 36 отъ Севърския договоръ Турция бѣ прѣстанала да съществува.

Нещастие, което ни сполѣта не ни вразуми. Сѣвшащъ нищо не се бѣ случило; правителство и кракъ останяха съвсѣмъ безучастни. Ние се разбунтувахме, за да спасимъ това, което

Венизелосъ ще се върне въ Гърция

Солунскиятъ в. „Неа Амитиа“ съобщава, че полковникъ Н. Пластирасъ билъ завилъ, какво, споредъ една частна телеграма на бившия гърчки Министръ на Външнитѣ работи Александристъ отъ Парижъ до Министръ прѣдседателя Ст. Гонатаса и до него, Венизелосъ смѣталъ да се завърне въ Гърция. Споредъ тази телеграма, казалъ Пластирасъ, Венизелосъ, ако бѣде покванетъ отъ революционеритѣ ще се завърне въ Гърция само за шестъ дни, за да проучи положението, а слѣдъ това ще заеме пакъ за страната, за да работи пакъ за уреждане положението на страната съ огледъ

кървави насилства, на страшнитѣ пламъци, които се носятъ надъ македонскитѣ небосклони? Християнски и братски дългъ ви налага, штоо своето милосърдие прѣвъ празницитѣ да го изразите въ едно пълно съчувствие, въ една истинска отзивчивостъ на всичко, което става тамъ.

И когато вѣвтѣтъ, унесенъ въ съня, че прѣвъ Христовитѣ тия дни миръ и благодать царува по

свѣта, вий разпрѣснете надъ него искритѣ на македонскитѣ пожарища, разнесете надъ него македонскитѣ писъци, разгърнете прѣвъ него страницитѣ на македонската кървава драма и нейния главенъ герой — Българскитѣ кървавъ бѣсъ.

И свѣтътъ, и тия, които честуватъ правдата, сж дължни да чуятъ всичко това.

ОТЗИВИ

„Златната ябълка“ въ ржцѣтъ на Сърбия.

Ржцата на сръбския министръ Яничъ въ Велесъ. Заплашванята къмъ велешани. „Вий не знаете сръбски, но сте сръби“. Златна ябълка не се дава, тя се зема.

(Кореспондента отъ Велесъ.)

Извѣстно е на всички македонци въ Македония и вънъ отъ нея, какво почти цѣлия сръбски печетъ, всички сръбски политизи, па и обикновени граждани на Сръбска Шумадия, въ моменти на безсилие, открито нападатъ и третиратъ нашия градъ Велесъ и гражданитѣ ни велешни, като „ябълка на българина“, „бугарши“, като „центръ“ на Македония.

Оцѣнката и нападкитѣ имъ напълно разбърме и тѣ не сж съвсѣмъ безосновни: имать голѣми, пълни съ горчивина спомени отъ миналото, както и негативни резултати отъ цѣлата имъ политика и стремени за асимилиране населението въ Македония.

Нашия градъ Велесъ и гражданитѣ велешани бивае често пѣти изненадвани отъ обиколки и посещения на всевъзможни сръбски политизи, прѣдставители на една и друга партия, па дори и министри.

Изненадвани, казваме, не защото считаме това за гордостъ; не защото това ги ни правило нѣкаква чѣста, ние да ги посрѣщаме (туй никога нѣма да дочекатъ), а защото при тѣхнитѣ асимилаторски проповѣди, въ насъ се побужда възмущение на съзнателностъ, прѣзирваща посѣтителитѣ, кова чина у жаснитѣ за насъ закони, на грознитѣ заповѣди за нечуванитѣ зѣрства и на неопосомисия тероръ, инквизиторства и джелатства, вършени все надъ нашия нещастенъ народъ.

Ний помнимъ рѣдъ посѣщения отъ сръбски политизи и министри. Обаче най-интересното и забѣлжителното, какво не е полезно за нашата кауза, и че затова е заплашвано, и че зѣжко туй налага извоюване на македонската свобода въ Независима Македония, въ която братски ще живѣемъ всички, безъ разлика на вѣра и народностъ? Да, наистина не тѣй лесно се дава, златната ябълка, но за това пакъ тѣ се силоса зима отъ стопанина и, макаръ да се случи това и на Великиденъ.

и Далмация, но Македония, таа златна ябълка и до послѣдната капка кръвъ — нѣма да я дадемъ.

Точно тѣй, и дословно тѣй, се произнесе г. министръ.

Всички се бѣха вслушали и мѣрѣха думитѣ му.

„Разберете ме и вѣрвайте въ думитѣ ми, казва по-натѣтътъ министръ, ако желаете миренъ и свободенъ животъ“.

„Не се бъркайте въ комитаджилъка и не помагате на македонскитѣ комити, ако искате да не пѣтите тамничитѣ и се скапате въ тѣхъ“.

„Казвамъ ви, брачо (?), тежко и горко ономува, който се пипне въ комитаджилъкъ — присядата му е куршумъ и бѣсилка“.

Ето, сѣ тѣзи думи, сеящи страхъ и трепетъ, завърши мѣдрата си рѣчь г. министръ Яничъ.

Но ние македонцитѣ, които по своему разбираме подобни изявления, съ увѣреностъ казваме слѣдното:

1) Трѣбва ли по-добъръ агитаторъ въ полза на македонската кауза стѣ агитацията на г. министръ?

2) Нима не е това едно най-плодно сръдство за подигане духътъ, както и за революционизиране на македонското бѣрческо население?

3) И нужно ли е идеането за агитация на македонски революционери при рѣчи като тази на министра г. Яничъ?

Защото извѣстно е, че когато г. министръ сбикаля по агитация изъ Шумадия съвсѣмъ не говори така, не съзвѣва слушателитѣ си да бѣжатъ „лоялни граждани“ и „добри сръби“.

Тамъ и на ума му даже не идва за нѣмакви македонски комити, нито пъкъ заплашва слушателитѣ си: „да не се бъркате въ комитаджилъкъ“ и „който се улови въ комитаджилъкъ присядата му е куршумъ и бѣсилка“.

Какво показва всичко това? Не показва ли, че Македония не е и не може да остане сръбска, че македонското население е чуждо на Сърбия, и че затова е заплашвано, и че зѣжко туй налага извоюване на македонската свобода въ Независима Македония, въ която братски ще живѣемъ всички, безъ разлика на вѣра и народностъ? Да, наистина не тѣй лесно се дава, златната ябълка, но за това пакъ тѣ се силоса зима отъ стопанина и, макаръ да се случи това и на Великиденъ.

Велесъ, ноември 1923 г.

М. Балкански.

Нови мъченици

1. Въ Щипско.

— Държавната разбойнишка банда на чѣки си Данае и Алекса е извършила слѣднитѣ убийства прѣвъ послѣдното врѣме:

На 19 августъ т. г. сж били убити отъ с. Суджакъ — Андрия Тодевъ на 25 г. и Кледа Чановъ на 35 г. На 7 септември т. г. убити отъ с. Варасково — Паве Митевъ на 28 г. и братъ му Тодѣ Митевъ на 25 г. На 14 октомври т. г. убити отъ с. Мечкуевци — Гьшо Крчевъ на 35 г. На 20 августъ т. г. убитъ — отъ с. Долно-Гизанци — Саве Арсовъ на 34 г. Отъ с. Барбареве убитъ Наумче на 53 г.

Бити и на смъртно легло отъ нанесения имъ побой сж били:

Отъ с. Станулоци — Диме, Ване Лазаровъ, Доне Лисцица и др.

Отъ с. Горно-Трогерци — Ваца Трайчева (стѣгана съ мокри вжжета), Станка и Сва Трайчеви (снѣхи на първата), Юрданъ Трайчевъ, Перса Миланова, Миланъ Кочевъ (бѣсень въ неговата пѣвня съ главата надолу), Заринъ Ивановъ и др.

Отъ с. Долно-Трогерци — Наста Христова (сега въ затвора на смъртно легло, осъдена на 3 години), нейния синъ Петъръ (слегани сж му били клекли подъ ноктитѣ), Мане Косталидиновъ (въ затвора сега, осъденъ на 3 години).

Отъ с. Куково — Санде. Отъ с. Габранци — Станоя Чакжровъ (въ затвора, осъденъ на 10 г.), Ване Христовъ (сжшо, осъденъ на 10 г.), Дене Гущовъ (сжшо, осъденъ на 7 г.), Йорде Гажовъ (сжшо, осъденъ на 10 г.) и др.

ПЛАМЪЦИТЪ НА ПЛАЧКОВИЦА

Новъ единъ писъкъ иде отъ политѣ на Плачковица. Една страшна и потресающа драма се разива въ послѣдния мѣсецъ въ македонския тоя кътъ, който има нещастieto да бѣде подложено на юдиското прѣдательство. Новитѣ и все нови поменници на небройнитѣ жертви и мжченици, които се рѣдятъ ежедневно прѣвъ очитѣ на нашитѣ четци, неспирнитѣ палежи и грабежи, на които е изложено бѣдното това население, несмѣтнато число нещестници, поведени въ дълги нескончаеми вериги къмъ сръбскитѣ тмници, страшня екъ, който отпраща родна Плачковица до роднитѣ свои синове, прѣснати далече отъ нея — всичкия този отгласъ на „мирнитѣ“ договори, които станаха палачи надъ нашето отечество, днесъ е въ състояние да разтърси всѣка съ вѣсть, всѣко едно човѣшко чувство. Никога още той край, нито въ врѣмето на червенитѣ султани, нито въ днитѣ на всесвѣтския гърмежъ не е изпитвалъ върху себе ситова, що той изпитва днесъ отъ „освободителитѣ“ си сръби и особено отъ една група родни свои изчадия, отдадени въ услуга на палачитѣ надъ собствения народъ. Такава е съдбата на тоя народъ. Нѣкога той проклинаше си днитѣ отъ еничеритѣ, които не бѣха друго освѣвъ неговия родни чада, възпитавани въ духъ на джелатство изъ тайнственитѣ сѣраи на Стамболъ, сега той нансо прѣживява черната ория на съдбата, да бѣде мжченъ, кланъ, опожаряванъ, безчестенъ отъ една само

банда свои родоотсѣпници. „Кой ти извади окоето?“ — пита народната пословица. „Братъ ми“ — Затова е толкова дълбоко... И ето тия дни, когато ледъ и снѣжни виелици сковаватъ земята, тамъ, отъ Малешевско до Вардѣръ и отъ Осогово до Бѣласица се точатъ мжченици, никнатъ нови родни гробове, плачатъ политѣ на Плачковица и Огражденъ! Тия дни, когато всѣки се готви да прѣчана съ по-топло чувство свѣтлитѣ празницитѣ и Новата година — само тамъ, въ страната на вѣчнитѣ слъзи, не се стопли сърцата никак надежда, никоя усмивка, никое християнско милосърдие.

Защото не въ името на чувство се завоеваватъ земи, не въ името на християнско милосърдие се коватъ вериги надъ народитѣ. Единъ неумолимъ законъ има, това е кодексъ на съвременната цивилизация, която е само модернизирала, е трансформирала едновърѣмешното древновѣковно робство, и не с а м о н о г о е прѣмакнала, а го вложила въ всичкитѣ вибри на съврѣмения животъ.

Вѣки единъ изминалъ денъ, всѣка една македонска колиба около Плачковица е страшно потвърждение на тая истина.

И какви сж вече злодѣянията на стамболскитѣ палачи прѣвония на Бѣлградскитѣ и, освободителитѣ, колко сж жертвитѣ на Абдулъ Хамидовщина прѣвъ нескончаемитѣ поменници на Пашичевщината?

Македонски емигранти, ще етоите ли нѣми зрители на тия

Тодоръ Саевъ

Мичманъ Тодоръ Саевъ е роденъ въ с. Бѣлица, Равложко, на 15. II. 1871 год. и живѣлъ тамъ до 1882 год., когато отишелъ при братъ си К. Саевъ учителъ въ с. Згарливъ, Т. Паварджиско. Тамъ той свършилъ III и IV отдѣление, а I кл. въ родното си село Бѣлица, дѣто и помагалъ на братята си въ полската работа. Прѣвъ уч. 1887—9 год. той учи прогимназия въ Сѣръ, откъдето заедно съ 4—5 ученика, поради раздоритѣ на учителитѣ тамъ, бива посрѣдъ аима изключенъ, поради което той бива принуденъ да замине за София, където свършва V класъ. Слѣдъ единъ конкурсенъ изпитъ, заедно съ 10 други ученици-друзи, бива изпратенъ отъ българското правителство да слѣдва флотско училище въ Тривестъ. Тамъ той завършва 3 год. курсъ и се завръща въ София, а отъ тамъ пратенъ въ флотата въ Русе, а послѣ въ Варна. Служи въ флотата 4—5 год., и прѣвъ 1900 год. завиналъ съ паспортъ въ отпускъ при братъ си Архер. намѣстникъ въ Радовизи — Македония. Слѣдъ 10 дневно прѣстование въ града, той обикаля нѣколко близки села, ала, навлестенъ отъ тогавашния сръбоманинъ Михаилъ Шатовъ на турско п-во, че това не е никакъкъ братъ на Архер, намѣстникъ, а другъ нѣкой офицеръ, дошелъ по рѣшения на рев. организация (послѣдното, разбирасе е цѣла истина), той бива прослѣденъ отъ властѣта, която го арестува и слѣдъ 2—3 дена екстерния въ България. Обиденъ отъ това оскрѣбление той веднага подава оставка отъ флота и още прѣвъ 1901 г. замивава съ чета за Македония. Прѣвъ 1902 год. той е опрѣдѣленъ за ръководителъ на въстането въ Гор. Думайско подѣсия брѣтъ на Струма. А прѣвъ 1903 год. слѣдъ като броди съ четата си Кочанско, Шипско, прѣвъ Струмичко замивава за Петричко, където обаче при с. Цапарево бива нападненъ отъ българя на аскера. Послѣдния поставя асада, точно, където войводата вода четата. Въ сраженieto, което се завърва на 27. III. (ст. ст.) 1903 год. Тодоръ Саевъ бива тежко раненъ, а на 23 сжчи бива прѣнесенъ отъ другаритѣ си на Огражденъ планина. Слѣдъ дълги наставления на четатата, той поржва да му направятъ кафе, което наистина изпива; за да склопи очи обаче само 5 минути слѣдъ това.

Тамъ на Огражденъ, отвѣдъ днешната граница е неговия безвѣстенъ гробъ.

към развитието на вътрешното по-ложение на страната.

Поновно съвданието гласят, да-вавил гърцият полковник, че Вели-зелосъ бил съ набрание наистина, да се завърне въ Гърция временно, да да спомогне за уреждане работитъ на кралството. Това се вижда от една телеграма на Меласъ, секретаръ на гърцката легация въ Парижъ.

Изобщо се полагат голъми усилия отъ страна на революционерите и везиелити за завръщането на Велизелосъ въ Гърция, защото при сегашния хаосъ, що е обхваналъ цялата страна въ всички прови на нейния културенъ и економически животъ, при настроението на духоветъ, остраеението на едни противъ други, разярението партизански страсти и т. н., дълбоко върватъ и искрено се надеватъ, че само тоя може да помири непримиримитъ и да тиене страната въ по прѣдшния пътъ на развитие.

Самъ регента адмиралъ Кундуриотисъ заявилъ, че Велизелосъ трѣбвало да се завърне часть по-скоро въ Гърция.

Паметта на Хр. Чернопѣевъ.

Слѣдната кореспонденция е развѣнана между семейството на именития македонски покойникъ Хр. Чернопѣевъ и Самоковското македонско братство, което е най-голъма изразъ къмъ паметта на единъ македонски борець:

Господине Председателю,

Четохъ въ вѣстникъ "Илинденъ" и "Независима Македония" за новосъставеното подъ Ваше прѣдседателство Македонско дружество, което сте наименували на името на нашия баща Хр. Чернопѣевъ. Макаръ и късно азъ считамъ за свой дългъ отъ свое име и отъ това на цялото ни семейство да искаме нашата благодарностъ Вамъ и на всички инициатори.

Въ единъ моментъ на разбити народни мечти по родна свобода; въ единъ моментъ, когато о Македония пъшка подъ ново робство, имената на пожертвалитъ се за свободата и, нейни синове, сж она неугасима факелъ, който, осветлявайки миналото, сочи пътя на бждашето. Отъ дѣлата и подвизитъ на тия македонски синове поколенията ще черпятъ сили и вдъхновение за нови подвизи и нови борби до пълното възкръсване на идеята, за която тѣ дадоха живота си.

Една отъ голѣмитъ фигури на Македония — Д. Груевъ, казва въ своите автобиографически бѣлжички, че прѣди да се впусне въ борбата, той е изучилъ добръ българското и сръбско революционно движение, а за Дѣлчевъ казва, че и той се бѣше така сжщо зарадилъ отъ революционната българска литература". Другъ единъ великъ синъ на Македония, Пери Тошевъ е билъ свързанъ, сжщо така, прѣди да се отдаде на движението, надъ една книга за Дантонъ и Робеспиръ — героитъ на великата френска революция.

Да, великитъ хора служатъ за примеръ въ историята. Тѣхния животъ е пътеводна звѣзда за поколенията, които идатъ слѣдъ тѣхъ. Историята на Македонското движение е пълна съ примери, гдѣто млади интелегентни момчета отиваха да мржатъ изъ чукаритъ на Македония съ Ботевитъ пѣсни на уста.

Въ дни на тежко робство, полския народъ не забравя своитъ велики синове. Разпокъсанъ сжщо така на три части, гоненъ, хуленъ, отъ живота и борбитъ имъ той черпеше поука, очаквайки по свѣтли дни, и тѣ настанаха.

Роденъ въ България, азъ се считамъ синъ на Македония — казваше поксиния Яворовъ.

Роденъ въ България, нашия баща стана духъ и плътъ македонецъ. Живота си той прѣкара въ борба изъ нейнитъ чукари, а най-послъ даде и главата си.

И намъ ще остане негли само утѣхата, че неговитъ дѣла ще бждатъ правилно оубѣдени и че рано или късно, надъ Македония ще блѣсне свободата.

София, 9 ноември 1923 год.

За цялото семейство:

П. Чернопѣевъ,

До почит. Семейство Чернопѣевъ, София

Натоваренъ съмъ отъ братството да отговоря на писмото, което получихме отъ Васъ. Заедно съ това считамъ се щастливъ, че ми се прѣдставява

случай да изпълня единъ свѣщенъ дългъ къмъ паметта на незабравимия Ващъ покоенъ бщъ — чутювния борець за свободата на потниятъ робъ.

При мисълта за неговата смъртъ сърцата ни се свиватъ отъ неизразима болка, но ва днѣ съ това въ шититъ гърди се порожда и издига друго едно чувство, готово да се разрази до даденъ сигналъ съ стихийна сила, способна да разкъса и най-тежкитъ вериги. Тѣпнитъ се раждатъ, обрѣмвяватъ гърбната земя и безсповодно изчезватъ; тѣхното зельзване често пада и спроведено съ справедливъ ролята на потиснатитъ. Но има и другъ типъ хора — шастливи и рѣдки избраници, великани по духу, родени воячи на нещастнитъ и подчиненитъ. Смъртта на тѣзи свърхъ човѣци разрушава само материята а духътъ имъ продължава за вѣчни времена да живѣе въ съзнанието и сърцата на ония, за благо на които тѣ сж станали драгоцѣна жертва. Смъртта на тѣзи хора въ сжщностъ не е смъртъ, а вѣченъ источникъ на животъ, прѣминаващъ отъ родъ въ родъ, отъ поколение въ поколение.

Тъкъвъ бѣ и Вашия покоенъ баща, незабравимия герой Христо Чернопѣевъ. Това име се носи, заедно съ имената на други загинали, като него, великани, отъ уста въ уста, по долини и планини на поробеното наше отечество. Това име е ослѣпителенъ лъчъ прорезващъ и разсейващъ страшния мракъ, обхваналъ по настоящемъ нашата нещастна родина. Образа на Вашия сжлхъ покойникъ, създава непрѣстменно хиляди герои между населението въ Македония и македонската емиграция, готови по даденъ знакъ на наговата свѣтка, да послѣватъ завещания примѣръ на героя. И ще се полѣе въ този часъ, съ страшна сила, могъща и и неудържима съ нищо, стихийна вълна, която ще помете всички подтисници и ще разкъса окръжаванитъ вериги . . .

Азъ, като благодаръ за хубавитъ думи които отпращихъ съ писмото си къмъ братството, заедно съ това отпращамъ Вамъ и цялото семейство на покойния Ви баща, братскитъ поздравъ на всичкитъ членове на братството, като сжщверѣмено се ползувамъ отъ случая да Ви увържъ, че духътъ на нашия патронъ Христо Чернопѣевъ продължава да крѣпне и ще крѣпне и за въ бждаше, както въ нашитъ сърца, тежко сжщо и въ сърцата на наши-тѣ невѣрствни дѣца внуци.

Самоковъ 13. XII. 1923 год.

Примете нашата дълбока почитъ:

Прѣдс.: Д. Т. Цафковски.

Секр.: Христо Бацаевловъ.

Борбитъ въ Албания.

Изявления на Хасанъ Прищина, бждашия рководителъ на Албания. Македонскитъ революционери и той.

Хасанъ б-й Прищина, най-голъмия противникъ на днешното албанско правителство, който се сочи като рководителъ на Кюсовския Революционенъ Комитетъ, е далъ едно интервю на кореспондента на в-къ "Ендепандантъ Белтъ" въ Римъ. Хасанъ бей, прѣбивающъ сега въ италияската столица, се числи къмъ партията на Акифъ паша, обаче фактически шефъ е той, понеже първия е прѣстарѣлъ човѣкъ. Понеже Хасанъ бей се сочи за бждашъ рководителъ на Албанската държава, отъ интересъ сж неговитъ изявления още повече, че въ изборитъ, които се сега произвеждатъ въ Албания по двойната система, има изгледи, че той ще има успѣхъ.

"Ако днешното алба сжо правителство, заявилъ той, не наруши закона, изборитъ нѣма да бждатъ благоприятни за него, защото се заблѣзва силно опозиционно движение въ сѣверна и южна Албания. Ако на всѣка дѣна правителството погази закона, ще трѣбва да очакваме грозни събития въ Албания. Опозицията положи послѣдни усилия за миролюбиво разбирателство и съ радостъ ще привѣтствува свободния изходъ отъ изборитъ. Ако това не стане, опозицията ще се принуди да приобне къмъ извънредни мѣрки, които ще намѣрятъ пълно одобрение вътрѣ и вънъ отъ страната. Албанцитъ, които издигаха знамето на бунтъ срѣщу Турция, която държеше 60 дружини въ Албания, не ще срѣщнатъ голѣми прѣчки, за да свалятъ това правителство. Дългото търпение на албанцитъ

иде отъ силното имъ желание да се избѣгне въ възможностъ проливането на братска кръвъ. Правителството ще избѣрши една политическа гръшка, ако отдаде днешното поведение на опозицията на слабостта ѣ."

На въпроса има ли нѣкакво сътрудничество, между привърженицитъ на Акифъ паша и македонскитъ революционери, г. Хасанъ бей е отговорилъ: "Не ми е извѣстно дали съществуватъ нѣкакви стношения между тѣя партия и македонскитъ революционери. Често печатътъ отблѣзва неотговорности на истината слухове. Така напримѣръ прѣди говориха за нѣкаква срѣзка, която съмъ ималъ съ югославянскитъ делегати въ Дяково.

Що се отнася до слуха, че въ Римъ се събрали турски, албански, български и унгарски делегати, за да прѣговарятъ за уреждането на една лига, като противна сила на Малкото Съглашение, азъ сжщо така трѣбва да кажа, че нѣмамъ свѣдѣния за това, но една развѣна на мисли между визираници сили би била полезна за тѣхъ."

Сръбско обяснение за бѣжидитъ отъ Македония.

Скопския в-къ "Слобода" ето какъ тълкува бѣгането на населението отъ Македония:

Въ послѣднитъ дни по-

ради силния натискъ отъ страна на мѣстното население, на което сж достигали прѣстѣпленията на разни злосторници, възстанало е най-енергично както противъ четинцитъ така и противъ тѣхнитъ ятеци и влечуги, които — за жалостъ, има ги още. Прѣдъ страха на неминуемо отнѣшение, тѣ з и български агенти, видѣли, че за тѣхъ нѣма вече мѣсто въ тая срѣда и за да не бждатъ лишувани отъ своитъ снородници, бързати да се прѣхвърлятъ часть по-скоро въ България.

Въ послѣднитъ дни избѣгали слѣднитъ лица: *Васо Стояновъ отъ с. Жеранине*, които подъ претекста, че отива за лѣкуване, избѣгналъ е отъ страхъ изъ отиждания. По сжщитъ причини избѣгали сж отъ сжщото село още 4 жени и до днѣсъ нито мислятъ, нито смѣятъ да се върнатъ.

Наистина крайно е време да се разчисти съ тая боклука и населението като види необходимостта на тѣзи нужни, най свѣтло се притича на помощъ, за да не остане никой негодникъ въ нашата страна.

Бѣл. редак. Тѣй се таксува вече македонското население. И понеже, както ще се убѣди Сърбия, цялото това население и цялата емиграция е все отъ тая "боклука" дали не ще се обезлюди дѣла Македония, за да се види та наистина освободена . . . отъ жителите.

РЕВОЛЮЦИОННИ КИПЕЖИ

Комитско събрание.

На Бѣлградския в. "Време" съ дата 18. XII. отъ Шипъ пишатъ:

На Бѣлградския в. "Време" съ дата 20. XII. отъ Шипъ пишатъ:

Въ Шипско.

На Бѣлградския в. "Време" съ дата 20. XII. отъ Шипъ пишатъ:

Между Каменица и Огражденъ заблѣзана е силна комитска чета, която се изгубила по направление къмъ кратовската околия.

Дезертърски чети въ Черна Гора.

На Бѣлградския в. "Време" съ дата 17. XII. отъ Нишкичъ пишатъ:

Черногорскитъ дезертѣри, които отъ по-рано сж намѣрили приближише по планинитъ въ никшичкия окръжъ, отъ кадѣто сж нарушавали общественото спокойствие въ дѣлния окръжъ и околнитъ околии, — оттеглили сж се почти всички въ четинския окръжъ, понеже едно жандармерийско отдѣление, ще трѣбва да очакваме убило е тѣхнитъ водители Мило Левъ, Николайчъ и Симо Коприващъ. По миналия дѣнь сжщитъ дезертѣри подъ войводството на Ничевчица, Башовича и Лѣкиевича, вземѣврили да се върнатъ отново въ никшичкия окръжъ, но били срѣвени отъ стражата въ с. Граховски яблони. При първото сражение четинцитъ сж избѣгали въ качевската околия. Потера отъ стражари и селени е трѣгнала въ диритъ имъ и се срѣщнали отново на височината Стрѣканица до с. Кривошия. Слѣдъ кратка борба четинцитъ се оттеглили.

Въ Струмишко

Сръбско признание, че Вьндевъ е живъ

На Бѣлградския в. "Време" съ дата 20 XII отъ Струмишка съобщаватъ: Сега сѣ потвърждава, противно на първитъ извѣстия, че извѣстията *Вьндевъ не е убитъ*. Тоя сж дѣйствиствъ съ бѣлгърския войвода *Леко* въ струмишка околия. Вьндевъ има братъ и сестра които живеятъ въ София, на ул. "Мария Луиза".

Македонския комитетъ е изпратилъ нареждане до четинцитъ, че на всѣка дѣна трѣбва да се убиятъ нашиитъ (сръбски б. р.) войводи: *Пандурски, Георги Воденски и Илия Цековъ*. Очакватъ се скоро нападения за тая дѣла.

Българската чета на войвода *Косталинъ* е нападнула прѣди нѣколко дни селото *Моносипово*, струмишка околия и завлекли съ себе си една жена и едно дѣте. Селенитъ почнали да прѣсѣдватъ четинцитъ. Между това на 23 т. м. прѣвъ нощта една бѣлгърска чета отъ 25 челоуѣка наново се появила въ сжщото село и ограбила селенитъ. Взели сж хлѣбъ и други храни. Пакъ искали да завлѣкатъ нѣкои жени но селенитъ се противопоставили, благодаренъ е писмата. Четинцитъ сж изгонени. Четра тѣ сж прицѣкали селени отъ *Русиново* които се връщали отъ струмишка пѣзѣръ и за да имъ отиствятъ, че сж образували антикомитска организация, открили сж огънь, убили сж двама селени и въ тѣхнитъ шапки сж оставили пор рета на Вьндевъ и писмо съ такова съдържание: "Така свършватъ оная, които сж противъ македонската организация. Вьндевъ".

Въ Охридско

На Скопския в. "Слобода" с дата 19.XII. отъ Охридъ пишатъ: На границата между Гърция и Албания четата на българския комитски войвода *Елеутеровъ* е извършила нападение на наша територия. Тя искала да се прѣхвърли при манастира *Св. Наума*, но организираниитъ селени я прѣсрѣчили съ оръжие и слѣдъ кратка борба я охвърлили на противната страна, откъдето е дошла.

На Бѣлградския в. "Време" съ дата 20.XII. отъ Охридъ пишатъ: Всички опити на българскитъ комити да основатъ организациитъ въ охридския и Битоляския окръжи до днѣсъ останали сж оезрезултатни. Прѣди нѣколко год. още за днѣсъ *Чаулевъ* нѣколко войводи четници сж прѣхвърляли на наша територия и кръстосвали изъ охридския и Битоляския край.

Македония на филмъ

Наскоро ще бжде пуснатъ изъ България единъ прѣвъ по рода си филмъ. На филма ще бждатъ засгжпени възшебствата на македонската природа, сцени отъ македонския битъ и сцени отъ епичнитъ македонски революционни борби срѣщу владичеството на турския Султанъ.

Прѣдъ погледа на публиката ще се нижатъ изгледи на македонски градове, селища и мѣстности; македонски народни носии и ликове на бѣлжкити македонско-покойници: общественици, революционни водачи, войводи на чети и пр.

Давъ величествени шествия съставляватъ завършекъ на филма: едното по чествуването въ София тлѣнитъ останки на безсмъртния македонски революционеръ Гоце Дѣлчевъ, и другото по чествуването, тоже въ София" двадесетъ годишнината на Илинденското възстание.

Г-ца Цонка Ст. Топаловска
— и —
Г-нъ Славомиръ Н. Георгиевъ
сгодени
София, 22.XII. 1923 г.

Но никждъ не сж намѣрили приближише. Прѣслѣдвани отъ стражари и селени, тѣ сж бивали принудени да бѣгатъ въ Гърция и Албания, дѣто ги приемали много сърдечно. Но и всичката помощ на албанскитъ дезертѣри не имъ е помогнала и Чаулевъ сж останалитъ войводи е трѣбвало да се задържи въ Албания, не смѣлявайки се вече да мине въ наша територия.

Петаръ Пашата, който прѣди малко време се появи въ Битоляския окръжъ, и Прилѣския околия, за което "Време" съобщи съвремененъ, трѣбвало да непусне нашата територия и, споредъ нѣкои новини, той вече е в Петоничъ.

Нѣкой български войвода *Елеутеровъ*, който навѣрно е дошълъ отъ България прѣвъ Гърция, се опиталъ да се прѣхвърли въ наша територия при манастира "Св. Наумъ". Това е станало извѣстно на властитъ веднага и потера отъ стражари и селени прогонили сж го съ кратка борба прѣвъ границата.

По крѣпавитъ слѣди, видѣло се, че комититъ сж имали загуби. Така този опитъ на четинцитъ билъ оуетенъ при самото прѣминаване на границата.

Въ Радовишко

Скопския в. "Слобода" по тоя въпросъ пише: Както съобщихме по-рано, въ Радовишка околия е била отворита комитска организация, а особено въ селата: *Дукатино, Полици и Воиславици*. До сега властитъ сж отишли въ диритъ на всички компроментирани лица и до сега сж арестувани 17 лица. Сжщо тѣ прѣди нѣколко дни въ с. *Калаузици* убитъ е извѣстията дезертѣръ, който неодавна уби бѣлгѣра на сжщата община. Тоя убитѣтъ е извършено отъ самитъ селени, които сж мислили, че се неговото убийство ще се тури край на всички злини.

Отъ това се вижда, че спокойствието въ Радовишка околия е по-рано олагодоряне енергичността на властитъ и съзнанието на селенитъ.

Наградени полицаи

Бѣлгърското Министерство на Вжтрѣшъ. Работи е наградило съ 2000 динара жандармерийския капларъ *Владимиръ Подборѣвъ*, и съ по 1000 динара жандармитъ *Максо Гавровичъ*, *Иосифъ Ариони* и *Зито Мушевичъ*, които сж заловили качацитъ *Филипъ Ефремовъ* и *Тодоръ Анастасиевъ отъ Нивичаки, Кочанско*.

Броженията въ Черна Гора

На "Газета за Пуума" съобщаватъ отъ Римъ, че споредъ свѣдѣния на пжтници, дошли отъ Черна Гора въ Шкодра, става ясно, че положението на бждаше кралство на кралъ Никита никакъ не е спокойно. Водителя на комитаджитъ, *Разполовичъ*, който дѣйствиствъ главно въ областитъ на *Приморско, Катунска и Рѣска*, изглежда, че е серьезно застрѣшилъ нормалнитъ съобщения между Бѣлградъ и главния губернаторъ въ Цетина. Прѣвъ послѣднитъ дни военното командуване е взело важни мѣрки. Единъ воененъ патрулъ е билъ нападатъ отъ една чета на *Располовичъ*. Патрула загубилъ 15 души. Облѣзватъ се раздѣлванията и югославянскитъ войски къмъ южна Черна гора. Не се знае дали това голѣмо сгруване на войски е прѣдизвикано само отъ вжтрѣшното положение, или прѣслѣдва и вжщитъ дѣли. Много умѣстно е да се от-

Четиншки репресии.

На Скопския в. *Слобода* съ дата 17. XII. отъ Шипъ съобщаватъ: По миналия дѣнь къмъ полунощъ, когато всичко е помръзнало, въ с. *Zabete*, влѣзли сж около 60 четници. Очгжли се къмъ общината и тамъ влѣзли насила, запозѣдали да се запали огънь и двама сж общинскитъ стражари отишли въ мезогата къща. Вжгнали сж мѣта отъ кривата и му запозѣдали да имъ приготви храна и въ общината да повика видѣтъ селени. Селото е заградено съ стражари; когато покраненитъ селени дошли въ общината, комитския войвода имъ забранилъ да се организиратъ срѣщу четитъ и да не слушатъ властитъ, защото на пролѣтъ въ Македония ще избухне възстание. Призори четинцитъ изблѣзали отъ селото и се олжтили къмъ българската граница.

Харилъ.

Новата година на хайдутина

Мълчи, не говори, спокойно върви, другарю! изтъргнатата отъ юнашки гърди вѣжищи, носи усмивка по лицето на злата сждба. Съизвика тази плевина ще прѣбродимъ; нали отъ другата ѣ страна вѣжищата ни носи сърдечазирателнитъ писци на плача и ридането, тамъ сѣкашъ долинитъ стѣнатъ; прити-кай силно оръжието върху прѣзната си рана и напредъ да вървимъ! Близка е новата година, да не бѣга да дойде и насъ неподготвени, смазани, отчаяни ни завери. Вижъ кога оная третията звѣзда стигне въ хъ на тая планина, о, тогава ще настане и Новата година. . . .

Тежкъ е устрема къмъ планински вършини, дългъ е пжтъ, но ино о сме вече прѣвървѣли. Безмълвно върви, другарю, прѣдъ себе си добръ гледай, на синга се не довървявай — както поѣтва хората покриватъ съ приямливото було на коварнитъ усмивки, злобата на сърцата си, отровна на душитъ си, така и бѣлия свѣзанъ на синга, съ извѣнския си изгледъ на хладната си красота, покрива подъ

нашитъ крака бездни. Толкозъ сме вървѣли, и то прѣвъ какви ли не дни — грѣхота е сега, тѣй близо до Новата Година, ненадежно простѣта да ни погълне. Вижъ, звѣздата е и далечъ отъ планинския връхъ, още малко и Новата година ще настане. . . .

Щъ, студено ли е другарю, зная, ти зънешъ? Охъ, не сме сами; колко, колко като насъ зънати, треперятъ, замръзватъ! Зима е сквала дѣлата нашъ земя — сираци, вдовци, отъ студъ зънати, старци треперятъ съ вкоченасали въ пазни рѣцѣ. И на оная, чинто мѣса не треперятъ, чинто оглоени тѣла сж защитени отъ злетно-сребрени бронхъ, душитъ имъ сжщо зънати, треперятъ, сърцата имъ пакъ отъ ужасъ се трясатъ. Ако и ние като тѣхъ треперимъ, кой тогава ще посрѣщне Новата Година? Вижъ, звѣздата е близо до планинския връхъ и Новата година не е далечъ отъ насъ. . . .

Пакъ ли рѣпънешъ, раната ли те болѣе? Почкай, другарю мой, остави съ дѣха си малко да подухамъ, раната ти да постѣпийа. Повървай, друга-

гарю, въ дѣха на близкия: той е спасителъ, рани лѣкува, душа дава, сърце затопля, пламочи подпала. Остави, остави да духамъ върху раната ти, вървай душа моя, той е лѣчебенъ балсамъ. . . и съ тая крѣпа, раната ти да вържа. Така добръ ли е? Сега спокоенъ ли си? Хайде, дръжъ оръжието си, цѣпъта му е още горещъ, крѣпко стиский рѣжката си; не е добръ Новата година да те завери безъ оръжие, безъ пушка. Вижъ, звѣздата е близо, още малко и Новата година ще настане. . . .

Наваредъ е мракъ; непроницаема тъмнина; всичко е въ покой, като че ли, дѣлата вселена е умрѣла, хората се плашатъ помежду си да шушукатъ, забврвили сж даже, че Новата година иде; обременени сж грамадина товари на болкитъ, отъ страхъ, съ окръжавени устни, тѣ се усмихватъ въ лицето на тиранията и въ смѣтнооснитъ обятия на укасващия отидхъ, мълчатъ, пшкатъ и чакатъ. . . . Какво? . . . Чудо ли? . . . За главата на безумния, яловото за добрини, но лошо небе, само гръмъ и молния име. Ако и ние като тѣхъ мълчимъ, кой ще посрѣщне Новата година? Хайде, върви, другарю. . . .

Вижъ, вижъ, драги, колко спокойно, увѣрено звѣздата плува по небото, съ ясно отрѣжение, съ блѣски

лжчи, сѣкашъ плува, въ безграничността, за да покаже на хората, какво ще рече свободенъ и независимъ животъ; лжчитъ на достигатъ долу въ мрака и тъмнината; тѣ, звѣздата, не знае, какво ще рече верига, тирания та не може да ѣ спре; гордо разкъсва булото на мрака и напредъ крачи. Който иска като неа свободенъ, като неже независимъ да бжде, неча бързо разкъса булото на тиранията и напредъ да върви. Да вървимъ нагорѣ! Върхътъ е близкъ, и тамъ може да празнуваме Новата година: въ страшнитъ тъмнени на нашитъ пушки. . . .

Не бѣе се още зора сигнала, когато на пжтъ ний излѣзохме. Колко души бѣхме, а сега двама сме само останали. Колко сме вървѣли! Пжтътъ бѣ тежкъ; подлото прѣвателство, стискащата кървава лапа на тиранията зорко вървѣше по нашитъ стлжки; колко, колко жертви ний дадохме, виелици и урганъ ги отбули, отнесе; студа и тъмнината изведѣжъ ги погнаха. . . . Само ние сж останали — двама бунтовници! Какво отъ това, че сме малцина? Отъ послѣдния стонъ на всѣки падналъ мжченикъ, ние сме сплѣли дивната наша пѣсенъ; съ отровнаитъ калки на гнѣва ние сме подслѣждали нашата узраза къмъ грозната тирания; сж струещитъ се отъ великото имъ сърце свещени пламъци

ние сме изпели крилитъ на смѣлия тамъ духъ и лѣтими съ дѣха на отмишненето тамъ, дѣ завѣстенъ дългъ ни зове, съ ноктитъ си ние ровимъ необработената, труба земя и въ нѣдрата ѣ, съ окръжавенитъ си рѣцѣ, съемъ смѣната на надеждата. . . . Ехъ, другарю, върви! Близка е звѣздата. Вижъ, кога ти стигне планинския връхъ, тогава полунощъ ще настане, Новата година ще настане. . . .

Поспри се малко. Що е това, какво се случи? Тъмнината се засили, вижъ, другарю, звѣздата се закри прѣди върха да стигне; тоя мраченъ облакъ въ чернитъ си сбѣтия погълна ѣ. Не виждате ли, че това е знака на приближаващата Нова година? Има ли въ тая страна другъ символъ, които да прѣдвѣсти настѣпа

Дим. Ризовъ.

НОВА ТУРЦИЯ

Национализацията на държавата. — Турската държавна идея. — Бждащето на Цариград, Смирна и Ангора. — Отношенията към външния свят. — За Македония. — Причините за възраждането на Турция. — Мне и нова Турция. — Псукият за насъ.

(Продължение от брой 11)

Национализацията.

Една от най-големите грижи на строителите на нова Турция е, да я национализират. Да се прѣмахне смѣсен характер на държавата, която въ миналото я разтройшаваше и разслабваше. Да се групират въ нея здравите части от мюсюлманството, прѣснетото въ Европа.

Отъ брѣгътъ на Марица, до Армения, Месопотамия и Сирия трѣбва да се създаде национална държава. Това е цѣльта. Ще се срѣщнатъ трудности, времето ще се изпрѣчи, но това трѣбва да се прѣодоуе. Тѣй мислятъ.

Национализирани градове, отгемане голѣмитъ и държавни права на чужденците. Ето една отъ първите задачи. Затова е омразенъ Цариградъ — защото е космополитиченъ. Той е сорище на враждебни нации — арменци и гърци. Тѣ трѣбва да си отидатъ. Ще си отидатъ не съ насиле. На празни бѣха страхозетъ имъ, че съ вигането на окупацията ще се излѣе върху тѣхъ прѣизвиканото чувство на мѣстъ. Гърци и арменци, чужденци отъ голѣми държави, бѣха господари на Цариградъ. Възможно е пакъ да станатъ. Затова Цариградъ трѣбва да се национализира. Моста между западъ и изтокъ трѣбва да бѣде сам о турски. И затова ще бѣдатъ изгонени арменците и гърците тѣ, затова на чужденците ще се отнематъ голѣмитъ права. Днесъ нѣма ипитулации, днесъ столицата не е близо, за да бѣде тормозена и по най-малкъ поводъ, или и безъ поводъ.

Дълбокото национално чувство се събудило слѣдъ голѣмитъ изпитания и оскърбление. Цариградъ за дълго нѣма да забрави гаврата на гърците. Пои грѣцкото тържество цѣла Пера и Галата и Шичли сѣ били окичени съ грѣцки знамена. Турция не е имала никакви права — той е билъ подложенъ на оскърбление и унижение, на глоби за най-малки грѣшки. Дълги блѣо-сини елински знамена се вѣвели тържествено по Стамбулъ и вѣщали зегинането на Турция. Това мѣчно се забравя. И затова толкова чувство на умрза и затова толкова луда радост при освобождението.

Правителството ограничава гравата на Ферехъ, който прѣвъ вѣкове бѣше държава въ дѣлжава. Патриархията ще сѣхствуватъ при режимъ и права чисто религиозни и опрѣделени съ прѣдварителното съгласие на турското правителство. Отнематъ се права за вѣщителство въ политическите прерогативи на властта по отношение православието, Патриарха ще се избира съ съгласието на правителството. Първия е вече избранъ. Изъ цѣлата държава става нало жителенъ официалния, турския езикъ.

Бждащето на Цариград, Смирна, Ангора и Турция.

Ангорците гледатъ на Цариградъ съ голѣмо и свето чувство. Тѣ скрѣбятъ, че той е толкова чуждъ за държавата въ национално отношение. И се готвятъ да положатъ голѣми и героични усилия, за да го направятъ такъвъ какъто го желаятъ. Тѣ мѣстятъ столицата отъ него, за да бѣдатъ по неизвѣстни — тѣй както направиха болшевиците. Тѣ искатъ да управляватъ страната отъ единъ градъ чисто националенъ, за да е поподанъ цѣлтъ магическото дѣйствие на кръстнаста отъ чужди влияния милионенъ градъ. Ще национализиратъ Цариградъ и ще унижатъ у него провантъ на останките отъ миналото, които не могатъ да живеятъ, ако не почиватъ подъ свѣжитъ на чуждото влияние. Ще ги унижатъ и затова, защото тамъ се поражда едно чувство на непознѣно спрѣмо новитъ водители на турската пѣржава — *чувство на македонобфия*. Но това е само въ извѣстни кругове на стари турски държавници. А младото поколение въ

Цариградъ, студентството и интелигенцията сѣ на страната на Ангора и тѣ не се маматъ отъ приспизителнитъ песни на миналото. Тѣ се движатъ и направѣтъ и признаватъ само единъ водителъ — Кемалъ паша.

Цариградъ за напрѣдъ ще имъ само локално търговско значение. Единъ денъ, ако той наистина стане националенъ, тогава може би ще му се върне вѣковната слава да бѣде прѣстоленъ. Но сега не. Освѣтъ това турцитъ сѣ прѣмърени отъ вѣщителството на чуждитъ дипломати, които винаги сѣ били по-големи и отъ султанитъ. Нека тѣ отидатъ въ Ангора, или изпрѣчатъ тамъ агенти, тогава по-вече ще се занимаватъ съ дѣлови връзки съ правителството, отколкото съ това дали тѣхъне поданиктъ билъ погледнатъ на криво.

Ангора готви голѣмо бждаще за Смирна, който може да се сѣбта, че е национализирана. Смирна ще стане голѣмото пристанище на Мѣла Мала Азия. Тамъ ще бѣде съсредоточена цѣлата турска външна търговия. Ще се прѣвдватъ обледогостелствувани тарифи, за да се убои търговското значение на Цариградъ и се прогнати отъ тамъ чужденците; ще се дадатъ прѣдмивта на турцитъ търговецъ, за да бѣдатъ привлечени тамъ. Оказва се, че турцитъ търговецъ отъ Солунъ ще отидатъ в Смирна и ще положатъ основитъ на турската търговия. Днесъ Турция е суверенна държава и тя може свободно да развие своя национална търговска политика.

На Смирна се прѣвдича голѣмо бждаще. Ще бѣде построено грамадно модерно пристанище, съ вѣнцитъ приспособления.

Слѣдъ Смирна бждаще има Ангора, като столица и градъ, дѣто се кръстосватъ вѣтрѣшитъ пѣтица на държавата. Ангора се развѣва бърже и взема видъ на европейски градъ. Тя ще бѣде столица на нова Турция, която се роди отъ нея.

Самата нова Турция има голѣмо бждаще, ако има вървѣето да се развѣе свободно. Тя усѣща вѣтрѣшни кризи, прѣтвѣодѣително на старото, което е затруднено недѣ нейната млада снага. Но съ всѣки денъ тя крѣпне и все по-вече привлича върху себе си очитъ на свѣта и мюсюлманство. Тя отрича да върви по пѣтица на завоевания. Тя е въ външенъ миръ, за да може да се задръва вѣтрѣшно. Едва ли ще се оидатъ да грѣквачи здравата опора Марица, като има примѣра на миналото. Има просторни и плодородни земи. И въ тѣ земи тя може да прѣбере 40 милионно население, което да има нужното прѣпитане. Ако единъ денъ се прѣсѣти вѣтрѣшно, както бѣ случая съ Германия, тѣ нѣма нужда да се нахвърля върху инародни държави — въ Азия мюсюлманството и мохамеданството очакватъ освобождение, тамъ е нейната пѣтъ.

Развитието на Турция е вѣтрѣтъ нея самата въ първо време и по-сетнѣ нататѣтъ въ Азия.

Отношенията къмъ външния святъ.

Затова турската република поддържа мирнитъ и приятелски сношения вътре. Илюзия е да се мисли, че тя днесъ може да прѣвдизвика външенъ конфликтъ било въ Азия или Европа, или да се поודה на провокация за такъвъ.

Турцитъ иматъ чувство на приятелство и признателностъ спрѣмо Русия, Франция, Италия и България — затѣхната благосклонностъ и поддрѣпка въ тежитъ дни, които прѣживятъ по време на грѣцкото нашествие. Кѣтъ Англия тѣ има коректни отношения.

Спрѣмо балканскитъ държави тѣ не храня умрза. Съ Романия и Сър-

бия е въ приятелски връзки, съ Грѣция желае да завърже трайни, мирни отношения, вѣпрѣки чувството на извѣстна вражда.

За Македония.

Не само отъ чувството на признателностъ къмъ страната, която роди спасителитъ на Турция и ги научи на олитъ за борба, турцитъ днесъ питатъ чувства на приятелство и доброжелателство. Не само отъ това, а защото тѣ адмириратъ вече борбата за освобождение на поробенитъ, прѣвъ огъня на която минахъ. Затова тѣ гледатъ съ симпатя на македонския народъ, който се бори за свобода. И нова Турция ще бѣде отъ първитъ, която ще поздравя бждаща независна Македония — Македония, която причини смъртта на Стара Турция.

Дипломатически и държавно турцитъ, вѣтъ отъ всичко, иматъ интегресѣ да се създаде една свободна Македония. Първо, защото турското население у насъ ще има право на свободно развитие, отнегъ днесъ отъ сърби и гърци и второ: защото съ създаването на нова държава на Балканиитъ ще се отлѣбятъ Грѣция и Сърбия, а отъ това и опасноститъ отъ кѣтъ Европа за Турция ще се намалятъ.

Причинитъ за възраждането на Турция.

Причинитъ за възраждането на Турция сѣ многобройни. Азъ ще изтъкна най-важнитъ, именно онѣзи, които сѣ непосредствени поводъ за започването борбата отъ страна на ангорцитъ.

Почти всички водители и строители на нова Турция, начело съ Мустафа Кемалъ Паша, Рефетъ Паша и Изметъ Паша, родомъ сѣ отъ Македония. Тѣ израстнаха като военни въ най-големия разгаръ на македонското революционно движение. Въ борба съ това движение, тѣ не можаха да не се откърнатъ отъ неговия оухъ. Прѣвъ дълги години тѣ имаха възможностъ да проучатъ строителството и характера на конспиративното и дълво македонско движение. И отъ това тѣ извлѣкоха голѣма поука и прѣвдиха опитъ, за да ги приложатъ, когато държавата имъ най-много имаше нужда отъ това. Ако не бѣха революционери по духу; ако не бѣха конспиратори; ако не бѣха липовоше неприклонната воля и неистпатна енергия на революционера, кема-истипитъ нѣмаха да успѣятъ въ голѣмото си бѣло. Ако тѣ нѣмаха вѣрата и ентузиазма на революционера, нѣмаше да успѣятъ да запалитъ свещениа националенъ огънь въ заспалото турско население.

Самитъ кемалистъ не скиватъ, че тѣхната учителка е Вѣтрѣшитъ Македонска Революционна организация. Тѣ говорятъ това открито и може би по

тая причина възбуждатъ македонобфия вѣрво остарѣлитъ турски кругове въ Цариградъ.

Кемалиститъ иматъ и опита на младотурското движение, което на успѣ самъ за това, защото липсваше дълбочина и искренности и него, вѣпрѣки това, че се роди, за да отстрани послѣдствитъ отъ македонското движение.

Родени въ една страждуща о т в черно робство страна; набухана отъ голѣмия революционенъ оухъ и снтуациямъ на тая страна, кемалиститъ бѣха опрѣделенитъ отъ съдбата спасители на Турция. Какъво смѣло подвигъ като тѣхъния — въ единъ моментъ на полна национална държавна катастрофа, да се хвърлятъ въ една непосилна борба съ лозунга на македонската революция: „Свобода или Смъртъ“, лозунгъ, който е пицѣлъ заедно съ курчумитъ край ушитъ имъ, когато тѣ като офицери се боряха противъ тая революция, могатъ да изпрѣвватъ само истински революционери.

И тежката участъ на обрѣсана и нация не можеше да не ги постигне като такъвъ опитъ и подвигъ.

Тѣ успѣха и спечелиха имъ като освободители и измѣна пѣтното, като заработители. Минаха прѣвъ огъня на справедливо, борбитъ и смъртта и иматъ право за свободенъ животъ и адмирация.

Поукитъ за насъ.

Когато ни постигнаха голѣмитъ нещастия прѣвъ 1913 и 1918 години, ние се раздѣлихме и поведохме поможу си сѣрвна борба. Особено слѣдъ 1918 година. Раздѣлихме силитъ си, за да ги изхѣвимъ по-лесно, за да отидатъ неправилно много македонци. Установявахме отговорности. Времето доказва, че не му било време и било неужно. Чии отговорности — свои, национални. — Такива нѣма. За чужда радостъ бѣ това.

Сърбахъ се нѣколко твърди воли на турци, концентрираха ги въ една и отъ недрата на Мала Азия тѣ повѣлоха спасителната за Турция борба. И имаше тѣ ентузиазма и силата, защото бѣха заедно.

У насъ какъ бѣ? Ние забравихме опита отъ миналото и въ най-тежките минути се раздѣлихме. Защо. За да отстояваме принципи. А не е въпросъ за принципи — вѣрво е за борба, борба за освобождение, а не управлѣние. — Когато кемалиститъ поведоха борбата, тѣ не я поведоха въ името на реформи и републиката, а въ името на спасение загиващата държава. Слѣбъ като спасиха, тѣ започнаха управлѣнието и реформитъ. Ето поука за насъ.

И днесъ, когато има такъвъ подевъ въ недрата на македонското население и емиграцията, нека се надваме, че борбата ни ще има вече частитъ край — защото е обща.

Балканска хрохика

Конференция въ Българдъ

Спорѣтъ „Народни Листи“ конференция на Малкото съглашение, които ще се събере на 9 януари въ Българдъ, проектира най-напрѣдъ една обща манифестация въ полза на неакрѣпимостта на договоритъ за миръ. Тази манифестация е станала необходима, отъ една страна поради усилението на Унгария да се освободи отъ репарационнитъ изплащания и отъ друга страна, поради тенциитъ на България да си възвърне задължителната военна служба.

Вѣрво за присѣдиняването на Полша къмъ Малкото съглашение е станалъ отъ актоуленъ характеръ поради направенитъ усилия отъ Италия да се сблизитъ съ Полша и Балтичскитъ държави. Обаче, прѣвдѣтъ неабилността на полското правителство, липсватъ упорни точки относно окончателна насока на полската външна политика.

Нови бѣжанци сѣ пристигнали въ Свѣленградъ, идѣщи отъ Енижевардарско. Пристигнали сѣ общо други 14 семейства бѣжанци 35 души, идѣщи отъ Лозенградъ.

Криза въ Югославия.

Пашичъ следъ една вуденция при краля, е рѣшилъ да уреди кабинетната криза, прѣвдизвикана отъ оставитѣ на двамата министри Узуновичъ и Янковичъ. Тѣ щѣла да бѣдатъ приети и щѣла да се извърши широка реконструкция на кабинета. Узуновичъ и Янковичъ не присѣтвували вече въ заседанието на министерския съветъ.

Америка и Грѣция. Американското правителство не одобрява усиленията въ държавитъ които се стремятъ да принудятъ Грѣция да запази монархията. Романия и Югославия, дължатъ на Съединенитъ Щати голѣми суми и на тѣхъ не ще се позволи да използватъ срѣдствата, съ които разполагатъ, за да вѣноватъ противъ младитъ републики и то за смѣтката на една чужда династия. Въ Америка се надвѣватъ, че идването на власть на работническата партия въ Англия ще тури край на традиционната политика да влияе въ полза на монархия и въ другитъ страни.

Бѣсници въ Ципсико. „Новости“ български листъ, обнародва слѣдната телеграма отъ Скопие:

Панически страхъ го обзема. Голѣмата напуска дварѣца си и бѣга по нап авление на Дунава. Но рѣката е прѣвѣсна. На нейно мѣсто се издига една срашна пирамида отъ човѣшки черепи, надъ която е кѣдрала сѣяйна хубавица.

На краля Александъръ се стори, че на челото на тая хубавица е написано „Свѣобда Македония“. Безпомощенъ, той поиска да се върне назадъ, когато единъ мелодиченъ гласъ го накарва да се спре. Той чу думитъ: „Окаяний, какво можешъ ти да намѣришъ споконйна смъртъ, защото участитъ на твоята ираня направиха да прѣсѣжтѣ всички води на небесния миръ. Махни се отъ тая земя и иди да показашъ на свѣта, брѣбътъ океаното си същество какъва е съдбата на тиранитъ“.

Единъ гърченъ стонъ, пѣленъ съ ужасъ, се разнесе въ сплнатата на краля. Той се събуди и скочи уплашенъ на леглото си.

Неговитъ мѣтни очи търсѣха обрза на божествена двѣйка.

Той стана, облече се и трѣгна къмъ залата на лирешството. И тамъ закриколенъ отъ сонитъ пѣни човешворци и офицери, въ скута на Бакуса, краля Александъръ поиска да намѣри утѣха.

Дали ще я има.

„Неотдавна бѣлградскитъ вѣстници съобщиха, че въ околноститъ на с. Зарновицъ, брѣгъ на Лишки (шипски) окръгъ, бѣлгарскитъ военни бѣрло обѣли двама видни и изправни граждани. А между това, ако се суди по извѣстни признаци, това разбойничество е извършено не отъ бѣрло, а отъ Стоянъ Мишевъ, който го направилъ за отмѣщение и който е сега на наша служба и кръстосва съ единъ отрядъ брѣгалишкия окръгъ“.

Изборитъ въ Македония и Тракия.

Огъ Леринъ телеграфиратъ на атинския в. „Хора“, че войкови отдѣления обикаляти селата въ Леринско, укъ, за пазене на реда, а въ сѣжностъ заплашвали и насилвали селанитъ да гласуватъ.

Въ Кожани били конфискувани позивитъ за бойкотирание на изборитъ отъ страна на македонската младежка група и арестувани нѣколко отъ членовѣтѣ и печатитѣ.

Солунскитъ вѣстници съобщаватъ, че въ цѣла Македония и Тракия подъ грѣцка власть гласували масово за кандидатитъ и републиканцитъ вѣнзелѣсти. Озцо е било настроението за вѣвекдане на републиканско управление.

Грѣцко злорадство.

Въ прѣдвечерие на послѣдитъ законодателни избори въ Грѣция, генералъ-губернаторъ въ Солунъ Ламоросъ заваялъ прѣдъ прѣдставителитъ на тамошния печатъ съ видимо задоволство слѣдното:

„Старитъ наши партии забравятъ, че Македония, освободена отъ гласовѣта на българитъ и турцитъ гласоподавателъ, не принадлежи вече по гласоподавателитъ тѣмъ и че мѣстното население и бѣжанцитъ, вѣдущевѣяватъ отъ чисти патриотични чувства, съвѣчатъ навѣлно онова, което имъ налага да сторятъ при подаване на гласа си за благо на отечеството“.

На друго мѣсто единъ вѣстникъ съобщава:

„Извѣстно е, че мюсюлманитъ въ Македония нѣма да участвуватъ въ сегашнитъ законодателни избори, защото попадатъ подъ конвенцията на раздѣлата на населението между Грѣция и Турция. Значи двѣтъ хиляди души избиратели мюсюлмани въ Солунъ нѣма да гласоподаватъ и да взематъ участие въ сегашнитъ избори за депутати. Тѣхнитъ имена сѣ записани въ отдѣлни списци“.

Българитъ въ Македония гласували за комунистѣ.

Една солунска телеграма публикувана въ атинския в. „Елевтеросъ Типосъ“ гласи, че бѣлгарогласнитъ въ Ениджевардарско, Воденско и нѣкои други мѣста били гласували за комунистѣ.

Участие на македонци въ изпждането на грѣцкия краля.

Генералъ Пангалосъ, пишѣтъ атинскитъ вѣстници, изпрати до своитъ политически съмишленници въ Солунъ една телеграма, въ която заявява, че заповѣдта на македонския народъ за изпждането на грѣцкия краля отъ Грѣция била изпълнена благополучно, защото краля Георги не билъ вече въ прѣдѣлитъ на грѣцкото отечество.

Руско-сърбскитъ прѣговори.

Въ сондажитъ, за едно търговско и политическо споразумѣние между свѣтската Русия и Сърбия, главнитъ условия на двѣтъ страни сѣ: Русия да се откаже отъ всѣкава пропаганда противъ Сърбия, а Сърбия да изгони врагелитѣ и цабоветѣ на разнитъ организации, които водятъ пропаганда противъ Русия. Сърбското правителство се оказало готово да изгони отъ страната всички, които готвятъ въоръжена намѣса на вѣтрѣшния животъ на Русия, а руското правителство по примѣра съ Италия ще се откаже да води и поддрѣжа пропаганда за насилственото прѣмахване съществуйтѣя строй въ Сърбия. Съ това се открива възможността за едно близко споразумѣние между Сърбия и Русия. Спорѣдъ свѣдения изгонването на руситъ отъ Сърбия започнало.

Рускотурскитъ отношения.

Били обѣтнати. Комисариитъ на Вѣншитъ работи смѣлѣтъ мѣрнитъ взети послѣдитъ отъ турското правителство по поводъ на желѣзничарската стачка, като прѣдвѣстие за сериозни събития. Въ Турция били арестувани повече отъ хилядо комунисти. Ангорското правителство заплашило, че ще сѣкжа дипломатическитъ си сношения съ свѣтитъ, ако комунистѣтъ продължаватъ агитацията си въ Турция.

Романия противъ малкото маляко съглашение.

Однствено мѣние на Романия изсквало изпзването на Романия отъ Малката ангана и възстановяване на държавнитъ групи сѣрцу единственитъ прѣвдѣлитъ на романската държава, Русия, Професоръ Йорга произнесълъ върху тази тема рѣчь, въ която той изтъква, че присѣдинението на Романия къмъ малката ангана е национално нещастие, защото тѣ поддрѣпа идеята за усиление на славянството, което заплашва съ унищожение романската държава.

Около нападението на тѣна между Тетово и Гостиваръ.

На Бѣлградския в. „Време“ съ дата 1.XII. отъ Скопие пишѣтъ:

Слѣдството, което се води за нападѣитѣ то съ нападнали трѣна около Гостиваръ не е дало чувствителни резултати. Заловени сѣ ятаци отъ с. Добри доло, но прѣтѣхъ не е намѣрено нищо отъ задигнатитъ нѣща. По всичко си личи, че само 8 каваѣци сѣ дошли отъ Албания, е останалитъ разбойници сѣ били мѣстни хора.

Ще се подвѣлатъ подъ отговорностъ нѣколко селанци отъ с. Тунѣвица, Горно Полошка околия. Това село со надѣра на 1500 метра отъ мѣстото, дѣто е извършенъ обира на трѣна.

Г-да Дожка Ст. Атанасова и Г-въ Константинъ Георгиевъ сгодени 16/ХІІ т. г.

Нова-Варога (Дедеагачъ) с. Белово (Мушкетеръ—Костурско) Макед.

Въ селото имоло 20 пушки, далени отъ властѣта за да се пазятъ отъ качачи. Когато единъ стрѣларъ отъ с. Враоцичъ дотичалъ въ с. Тунѣвице, и поканилъ селанитъ за помощъ сѣрцу качачитъ, нито единъ селанинъ не искалъ да отиде.

Селанитъ сѣ отговорили, че пушките имъ сѣ далени да пазятъ само селото си. Войницитъ, които сѣ били на моста и които сѣ поведени подъ отговорностъ, сѣ отъ Славения.

Въ Стружко Нова Гедичевъ, богата земледѣлицъ отъ с. Присоявицъ.

Стружска околия, вѣрцѣлъ се на конь отъ Димковската община. На пѣтя били посрѣщанитъ отъ качачи, които искали да му взематъ коня. Селанитъ шибѣли коня въ гайболъ. Но качачитъ, не искайки да стрѣлятъ, за да бѣдатъ чути отъ селанитъ, започнали да хѣрлятъ качани и го свалили отъ коня. Селанитъ били удѣрени тежко въ главата. Като го добили, покрили го съ камѣни по край пѣтя и взели коня. Трупѣтъ е намѣренъ слѣдъ три дни.

Ареститъ въ Македония „Бероградско Новостъ“

съобщава, че въ района на Струмичкия судъ имало арестувани около 400 души, отъ които 200 въ струмичката околия, 40—60 въ малешевско, 107 въ дойранско и 20—30 въ радовишко. А между това, струмичкия първостепененъ судъ има единъ единичъвъ судѣя. Сърбското министерство на правосудieto не могло да намѣри судѣи, които да приематъ служба въ Струмичка.

Италиано-българска спогодба.

На Газета дѣ Пулия отъ 14.XII съобщаватъ отъ Фиуме:

Нѣкои български вѣстници обнародватъ сензационната новина за сѣществуване на нѣкаква итало-българска спогодба и прѣдвѣтатъ дори съдържанието ѝ. Спорѣдъ вѣстницитъ спогодбата имала нападателенъ характеръ, насочена била естествено, сѣрцу Югославия, въ случай че избукнатъ безредици въ послѣдната. Жѣщо въ нея се прѣвдизвиало раздѣлянето на Югославия слѣдъ военната намѣса; България се съгласявала да отсѣжи на Италия Славения, Далмация и западно Хърватско, като приеме сѣщо и италианското господство надъ Черна Гора и Албания. България отъ своя страна ще получи южна Сърбия. Вѣстницитъ заключаватъ, че било сигурно сѣлюването на единъ итало-румунски сѣюзъ, върху сѣщитѣ основи.

Явно е, че вѣтрѣшното положение на Югославия не е ясно щомъ се опитва съ такава глупостъ да си отвлѣче вниманието на общественото мѣние. Този пѣтъ играта е много смѣшна и служи само да се подчертае манталитѣта на сѣрбския печатъ.

Парламентарното положение се вѣлошава. Борбата между радикалнитъ групи за и противъ Пашичъ се засилила. Нѣкои депутати мюсюлмани отъ Македония гласували противъ бюджетъ на м-вото на правосудieto. Това дава да се прѣдполага, че тѣ ще минаватъ въ оппозиция, ако правителството не разрѣши благоприятно много въпроси, между които тѣзи за религиознитъ имоти, мюсюлманскитъ сѣдѣлища и аграрната реформа. Олозационния блокъ се опитва да се споразумѣе по разнитъ въпроси, за да може да прѣдприме една добръ организирана акция срещу правителството.

Франция и Югославия.

На Сѣколо отъ 13. XII. съобщаватъ отъ Люблина:

Загрѣбски дописникъ на Слѣбичеъ наудчава отъ добре осведѣмено политическо лице, че краля Александъръ прѣвъ време прѣвдѣлването си въ Парижъ гледалъ да убѣди франкското правителство да направи натискъ въ Грѣция да не се прѣвзлѣсава република.

Кралъ Александър

